

De Laatste Knip

Elke seconde heeft een prijs.

The King of the Sofa

De Laatste Knip

1 De ruimte tussen twee seconden

De eerste keer dat Dave de tijd stilzette, had hij nog geen rijbewijs.

In het voorjaar van 2087 was hij zestien, het regende en zijn fiets had remblokjes die hij al weken had moeten vervangen. Bij het kruispunt naast de oude goederenloods sprong het licht op groen. Hij trapte harder, met zijn hoofd gebogen tegen de regen.

Toen kwam de vrachtwagen.

Later zou Dave zich vooral de koffiebeker herinneren. Die stond achter de voorruit, naast de hand van de chauffeur. De beker kantelde al, terwijl de man nog naar zijn telefoon keek.

Dave kneep zijn remmen dicht. Het achterwiel slingerde. Zijn rechterhand schoot van het stuur en zijn duim streek langs de donkere strook in zijn ring. Zijn middelvinger sloeg tegen zijn handpalm.

Knip.

Het geraas hield op.

De vrachtwagen stond dwars over het zebrapad. Uit de gekantelde beker hing een bruine boog koffie. Regendruppels schitterden voor de koplampen, zo scherp dat Dave de vervormde straat erin kon zien.

Hij haalde adem. Dat verbaasde hem bijna evenveel als de stilstaande vrachtwagen.

Zijn fiets helde langzaam onder hem weg. Hij zette een voet neer, voelde een vreemde weerstand en trok zijn been over het zadel. Vlak bij zijn huid viel de regen wel. De druppels veranderden in natte strepen zodra hij ertussendoor bewoog.

Hij trok zijn fiets achteruit. Het voorwiel leek vastgelijmd aan het asfalt, maar gaf na enkele tellen mee.

Op de stoep begon hij te trillen.

‘Hallo?’

Zijn stem klonk dof, alsof hij onder een deken sprak. De chauffeur antwoordde niet. Ook zijn opengesperde ogen bewogen niet.

Dave keek naar de ring.

Het was het laatste voorwerp dat hij van zijn vader had gekregen, al was gekregen niet het juiste woord. Twee jaar na diens dood had een medewerker van het onderzoekscentrum een doos met persoonlijke bezittingen gebracht. Daarin lagen een portefeuille, een kapotte bril en de brede, grijze band die volgens de inventarislijst een onbruikbaar meetonderdeel was.

Dave had hem gedragen omdat zijn vader hem gedragen had.

Nu gloeide de donkere strook heel zwak.

Hij probeerde de beweging opnieuw.

Knip.

Een claxon scheurde door de straat. De vrachtwagen denderde voorbij. Koffie sloeg tegen glas. Zijn fiets viel rinkelend tegen een paaltje.

Dave zakte op zijn knieën.

Die avond vertelde hij zijn zus Erica dat hij bijna was aangereden.

Zij zette haar bord neer en trok hem tegen zich aan. Sinds hun vader gestorven was, deed ze soms alsof ze zijn moeder was. Meestal ergerde hem dat. Nu bleef hij langer staan dan zij verwachtte.

Over de ring zei hij niets.

De volgende ochtend startte hij de stopwatch op zijn telefoon. Aan de overkant van de keuken tikte de wandklok. Hij trok de gordijnen dicht, sloot de deur en knipte.

De secondewijzer aan de muur bleef hangen. De stopwatch op de telefoon in zijn hand liep door.

Hij legde het toestel op tafel en liep achteruit. Op ongeveer een meter afstand hield ook de stopwatch schijnbaar op. Toen hij hem weer oppakte, begonnen de cijfers opnieuw te veranderen.

Dave bleef die middag thuis.

Hij ontdekte dat de ring niet op geluid reageerde. Met zijn linkerhand kon hij knippen tot zijn vingers pijn deden: niets. Rechts werkte de beweging alleen wanneer zijn duim eerst de donkere strook raakte. Twee bijna onzichtbare contactpunten maakten deel uit van het gebaar.

Hij ontdekte ook dat honger niet verdween.

Na uren proberen at hij drie boterhammen, dronk rechtstreeks uit een fles en viel op de bank in slaap. Toen hij wakker werd, stond de keukenklok nog op dezelfde seconde. Zijn nek was stijf en zijn telefoon bijna leeg.

Zijn eigen tijd liep gewoon door.

In een schrift noteerde hij wat hij durfde te testen. Kleine voorwerpen begonnen na aanraking weer normaal te bewegen. Bij zware dingen duurde dat langer of gebeurde het helemaal niet. Een stoel kon hij verschuiven. De bestelwagen van de buurman niet. Een deur openen kostte geduld. Stromend water kwam slechts in trage, onbruikbare slierten uit de kraan; een fles werkte beter.

Mensen probeerde hij niet mee te nemen.

Eén keer legde hij zijn hand op Ericas schouder terwijl zij stilzat boven een boek. De ring werd scherp heet. Hij trok onmiddellijk terug. Het idee dat hij iets in haar lichaam kon beschadigen, joeg hem meer angst aan dan de vrachtwagen.

Daarna schreef hij bovenaan een nieuwe bladzijde: **GEEN MENSEN.**

Eerst gebruikte hij de ring om ongelukken te voorkomen. Hij ving een glas voordat het de vloer raakte. Hij haalde zijn fiets weg voor een openslaand portier. Bij een examen nam hij twintig minuten extra om een vraag te begrijpen.

Bij het volgende examen keek hij in het antwoordblad.

Het verschil leek klein zolang niemand het zag.

Toen hij achttien werd, kocht hij een oude sportwagen. Hij werkte in een garage en kon beter rijden dan de meeste jongens die zich 's nachts op de verlaten industrieterreinen verzamelden. Dat vertelde hij zichzelf tenminste.

Tijdens zijn eerste straatrace kwam hij te snel op een bocht af.

Knip.

Hij bleef achter het stuur zitten. De snelheidsmeter wees nog steeds hetzelfde aan. De vangrail stond dichterbij dan hem lief was.

Extra tijd gaf zijn banden geen extra grip. Wanneer hij terugkeerde, zou de auto verdergaan met de snelheid die hij al had.

Maar hij kon kijken. Nadenken. Zijn voet verplaatsen. Kiezen waar hij heen wilde voordat de angst de keuze voor hem maakte.

Hij vond een uitwijkstrook, zette zijn handen goed en knipte opnieuw.

De wagen schoot over het natte asfalt. Hij miste de vangrail met een halve meter.

Hij won die race niet door harder te rijden. Hij won omdat hij bij elke volgende beslissing zoveel bedenktijd nam als hij nodig had.

Bij de finish sloeg iemand hem op de rug.

'Hoe deed je dat?'

Dave keek naar de ring, die koel en kleurloos om zijn vinger zat.

'Talent,' zei hij.

2 De onverslaanbare

Zes jaar later kende het nachtelijke racecircuit hem als De Onverslaanbare.

Van Antwerpen tot Marseille verschenen filmpjes waarin zijn wagen op onmogelijke momenten precies de goede lijn koos. Er waren wedstrijden op afgezette privéterreinen en races op wegen die nooit afgesloten hadden mogen worden. Dave maakte daar steeds minder onderscheid tussen.

Zijn naam trok kijkers. Kijkers trokken geld.

Een kledingmerk betaalde hem om een jas te dragen. Een gokplatform gebruikte zijn gezicht. Hij verhuisde naar een appartement met ramen tot op de vloer en een parkeergarage waarin zijn voetstappen lang bleven naklinken.

Erica kwam helpen bij de verhuizing.

‘Mooi,’ zei ze, terwijl ze uitkeek over de stad. ‘Wanneer woon je hier ook echt?’

Hij begreep haar vraag pas veel later.

Zijn leven bestond uit korte stukken die andere mensen konden zien, met daartussen uren die alleen van hem waren. Hij las tijdens gesprekken alvast documenten. Hij oefende antwoorden terwijl een interviewer tegenover hem zat met een onbeweeglijke glimlach. Wanneer iets hem verveelde, stapte hij eruit.

Soms wandelde hij door een stad terwijl die nauwelijks verderging.

Hij liep langs een vrouw die op het punt stond haar geliefde te kussen. Langs een kok die een pan omhoog gooide. Langs een kind wiens ijsje zojuist van het hoorntje was gegleden.

Eens zette hij het ijsje terug. Hij wachtte om de glimlach van het kind te zien.

De ring werd warm voordat hij terugkeerde. Dat gebeurde steeds vaker. Soms trok er een dubbele rand langs gebouwen, alsof hij door twee verkeerd uitgelijnde ruiten keek. Een enkele keer moest hij tweemaal knippen voordat het verkeer weer begon te bewegen.

Hij besloot dat hij moe was.

Dat klopte ook. Alleen niet op de manier die hem geruststelde.

De uren die hij voor zichzelf stal, verdwenen niet uit zijn lichaam. Hij moest slapen, eten, zich scheren. Zijn rug deed pijn na lange wandelingen. Op foto's begon hij ouder te lijken dan vrienden met wie hij naar school was gegaan.

Toch bleef hij de ring gebruiken. Het werd moeilijker om te wachten zodra wachten een keuze was geworden.

Op een avond zette Erica een taartje voor hem neer. Ze had hem uitgenodigd voor haar verjaardag, zonder fotografen of vrienden uit de races.

‘Ik heb iets te vertellen,’ zei ze.

Zijn telefoon trilde. Een organisator uit Hamburg wilde onmiddellijk bevestiging.

Dave knipte, las het bericht en formuleerde een antwoord dat pas na zijn terugkeer verzonden kon worden.

Toen keek hij op.

Erica zat met haar handen rond haar kopje. Haar mond stond een beetje open. Ze had moed verzameld voor een zin waarvan hij niet eens het begin had afgewacht.

Hij legde de telefoon weg.

Knip.

‘Ik ga samenwonen,’ zei ze.

‘Wat fijn.’

Ze keek naar zijn handen.

‘Je hoeft niet altijd ergens anders te zijn, Dave.’

Hij lachte het weg. Later kocht hij een duur cadeau voor haar nieuwe woning.

De ring loste dat ongemak niet op.

Tijdens een race buiten Lille probeerde een jonge rijder hem in de laatste bocht te volgen. Dave had de bocht bekeken in zijn eigen stille minuten. Hij wist waar het asfalt vettig was en waar nog grip zat.

De jongen wist dat niet.

In zijn spiegel zag Dave de andere wagen uitbreken.

Knip.

Hij stapte uit en liep terug. De auto hing scheef, met één wiel boven de stoeprand. Achter het zijraam stond de mond van de bestuurder open.

Dave zette zijn schouder tegen het portier.

Er gebeurde niets.

Hij was één man naast ruim een ton metaal. En zodra hij terugging, zou dat metaal nog altijd de vangrail raken.

Hij kon de jongen niet veilig uit de wagen halen. Hij wist niet wat de ring met een tweede lichaam zou doen.

Voor het eerst duurde een overwinning langer dan hij verdragen kon.

Hij ging terug naar zijn eigen auto, pakte zijn telefoon en knipte. De klap kwam tegelijk met het geluid van zijn ademhaling. Hij belde de hulpdiensten voordat het publiek begreep wat er gebeurd was.

De jongen overleefde. Zijn naam was Bram. Hij hield een beschadigde knie over aan de crash en maanden revalidatie.

Dave bezocht hem één keer.

‘Ik dacht dat het kon,’ zei Bram. ‘Jij deed het toch ook?’

Dave had geen antwoord dat hij durfde uit te spreken.

Een week later kreeg hij de uitnodiging.

Eén race. Geen trucs. Als je durft.

Daaronder stonden coördinaten en een foto van de ring. Geen foto van zijn hand, maar een technische opname waarop dezelfde kras langs de binnenrand zichtbaar was.

Dave bekeek de afbeelding lang. Toen reed hij naar de opgegeven plek.

Het terrein lag achter een gesloten overslagbedrijf aan het kanaal. Het was een voormalige testbaan voor vrachtwagens, met een lange rechte strook, twee haarspeldbochten en een smalle brug over een afwateringsgeul. De toegangspoorten waren dicht. Er stonden geen toeschouwers.

Een zwarte wagen wachtte onder een kapotte lichtmast.

De bestuurder was een vrouw van ongeveer vijftig. Kort grijs haar, een litteken bij haar kin. Ze stapte uit en keek meteen naar zijn hand.

‘Eva Smit,’ zei ze. ‘Ik heb met je vader gewerkt.’

‘Waarom stuur je dan geen gewone mail?’

‘Dat heb ik gedaan. Zeven keer. Je manager vraagt geld voor een ontmoeting en jij neemt onbekende nummers niet op.’

Ze wees naar de ring.

‘Hij begint te haperen, hè?’

Dave verborg zijn hand in zijn jaszak.

‘Wat wil je?’

‘Dat je stopt voordat je ergens terechtkomt waar je niet zelfstandig uit raakt.’

‘En daarvoor organiseer je een race?’

Eva keek even weg.

‘Blijkbaar was dat de enige uitnodiging waarop je reageerde.’

Hij had kunnen luisteren. Hij had kunnen vragen wat zij wist over zijn vader, over de warmte, over de dubbele gebouwen.

Maar zij had het woord stoppen gebruikt.

‘Eén ronde,’ zei hij. ‘Daarna praten we.’

Eva keek naar haar zwarte wagen. Pas later zou hij begrijpen wat ze daar controleerde.

‘Geen trucs,’ zei ze nogmaals.

Hij beloofde het.

Bij de tweede bocht reed zij nog naast hem. Voor de brug ging ze zelfs iets van het gas. Dave zag een kans, koos de binnenkant en voelde zijn achterwielen wegglijden over een strook modder.

Zijn vingers bewogen voordat hij eraan dacht.

Knip.

Stilte.

Hij stapte uit, woedend op zichzelf, en keek naar de zwarte wagen.

Eva zat met haar hoofd naar hem toe gedraaid.

Toen bewoog haar oog.

Heel even.

Dave deinsde achteruit. Hij rende terug, ging zitten en knipte.

Niets.

Nogmaals.

De regen bleef hangen boven de brug.

3 Een nacht van zevenentwintig dagen

De eerste uren maakte Dave zijn vingers kapot.

Hij knipte met zijn hand hoog boven zijn hoofd, tegen het stuur, onder zijn jas. Hij maakte de contactpunten schoon. Hij trok de ring af.

Niets.

Zelfs op de passagiersstoel bleef de donkere strook gloeien. Toen hij zich ervan verwijderde, trok een misselijkmakende spanning door zijn buik. Hij deed hem haastig weer om.

Daarna ging hij naar Eva.

Haar portier kwam na lang trekken open. Rond haar lichaam lag een dunne vervorming, zichtbaar tegen het rechte stiksel van de stoel. Toen Dave haar schouder probeerde aan te raken, duwde iets terug. Het voelde alsof zijn hand tussen twee sterke magneten zat.

Onder het dashboard brandde een blauw lampje. Hij kon er niet bij.

‘Wat heb je gedaan?’ schreeuwde hij.

Eva keek hem aan zonder te antwoorden.

Hij sloeg tegen het dak. De pijn in zijn knokkels kwam onmiddellijk. Het geluid verdween vlakbij.

Uiteindelijk liep hij weg.

Hij ging eerst naar zijn appartement, daarna naar Ericas nieuwe woning. Onderweg probeerde hij te bellen. Zijn telefoon werkte zolang hij hem bij zich hield, maar kreeg geen verbinding. De netwerken buiten zijn kleine bewegende omgeving konden hem niet bijhouden.

Bij Erica gebruikte hij de reservesleutel.

Ze stond in de keuken. In haar ene hand hield ze een mok, in de andere een lepel. Haar partner zat aan tafel met een krant. De waterstraal uit de kraan leek een glazen staaf.

‘Ik zit vast,’ zei Dave.

Hij ging naast haar op de vloer zitten.

Na een tijdje begon hij over de vrachtwagen te vertellen. Daarna over de examens. Over de races. Over Bram.

Hij vertelde alles, omdat zij niets kon vragen.

Toen hij dat beseftte, hield hij op.

Hij sliep op hun bank en werd wakker in dezelfde nacht.

De volgende dagen probeerde hij systematisch te werken. Hij haalde eten en flessen water uit winkels en schreef op wat hij meenam. Geld legde hij naast de kassa's. Met een draagbare accu hield hij zijn telefoon aan de praat; toen die leeg raakte, zocht hij een andere.

Een stopcontact leverde bijna niets zolang de elektriciteitsvoorziening buiten zijn ritme bleef.

Hij gebruikte de telefoon als klok en dagboek. Hij zette vaste alarmen voor maaltijden en slaap. Zonder ochtendlicht of avondgeluiden verloor hij anders ieder gevoel voor duur.

Op de negende dag vergat hij te eten.

Op de elfde werd hij boos op een voetganger die midden op een trottoir stond.

Op de twaalfde bood hij die man zijn excuses aan.

Hij begon te begrijpen hoe weinig van een leven alleen uit tijd bestaat. Hij had uren genoeg om boeken te lezen, maar niemand die hem vroeg wat hij ervan vond. Hij kon in ieder restaurant zitten. Geen ober kwam naar zijn tafel.

Hij keerde elke dag terug naar de brug.

Soms dacht hij dat Eva's pupil verschoven was. Op de zestiende dag maakte hij foto's vanuit een gemarkeerd punt. Twee dagen later vergeleek hij ze.

Haar ooglid was inderdaad veranderd.

Zij zat ergens tussen zijn tijd en die van de rest gevangen.

Die vaststelling gaf hem iets terug wat sterk op hoop leek.

Hij doorzocht haar wagon, voor zover de vreemde weerstand dat toeliet. In de kofferbak vond hij een gereedschapskoffer, batterijen en een papieren onderhoudsmap. Op het eerste blad stond het logo van het onderzoekscentrum waar zijn vader gewerkt had.

Daaronder: **PERSOONLIJKE CHRONOVELDEN — PROTOTYPE B.**

De tekeningen waren ingewikkeld. De veiligheidsinstructies niet.

Een rode waarschuwing verbood gelijktijdig gebruik naast een toestel van de eerste generatie.

Naast die regel stond een handgeschreven aanvulling: *Correctiemodule alleen bij stabiele referentie.*

Dave las de woorden tot hij ze uit zijn hoofd kende.

Op een andere bladzijde zag hij een afbeelding van een metalen beugel met twee aansluitdraden. Een servicelus. Daarmee konden twee apparaten tijdelijk op hetzelfde interne ritme worden gebracht, zonder de normale terugkeerprocedure uit te voeren.

De beugel lag onder in de koffer.

Het kostte hem dagen om te begrijpen waar de aansluitpunten zaten. Hij oefende eerst met het losse teststuk uit de map. Hij las elke stap opnieuw voordat hij iets aanraakte. Voor het eerst sinds zijn schooltijd wilde hij een antwoord werkelijk begrijpen voordat hij het gebruikte.

Op de zevenentwintigste dag bevestigde hij de lus aan zijn ring en aan de onderhoudsaansluiting naast Eva's stoel.

Hij draaide de regelknop langzaam.

De blauwe vervorming trok samen.

Eva hapte naar adem.

'Niet knippen!'

Haar stem was hees en verschrikt.

Dave liet de knop los. Zijn knieën begaven het bijna.

Eva keek naar zijn baard, naar zijn ingevallen wangen en toen naar de lus.

‘Hoe lang?’ vroeg ze.

‘Zevenentwintig dagen.’

Ze sloot haar ogen.

Voor haar waren slechts enkele verwarde ogenblikken verstreken.

Toen ze weer keek, stond er geen berekening in haar gezicht, maar schaamte.

‘Ik dacht dat ik je veilig kon terughalen.’

Onder haar dashboard zat een apparaat ter grootte van een brooddoos. Het moest Daves veld herkennen en gecontroleerd uitschakelen. Eva had het aangezet voordat zij waren gaan rijden.

‘Je had me dat moeten vertellen.’

‘Ja.’

‘Je hebt me gebruikt.’

‘Ja.’

Dat tweede antwoord ontnam hem even de kracht om te schreeuwen.

Ze legde uit dat haar correctiemodule en zijn beschadigde ring elkaars signalen als referentie waren gaan gebruiken. Elke correctie had het verschil vergroot. Uiteindelijk waren de beveiligingen vastgelopen in een toestand waarvoor geen normale terugkeeropdracht meer bestond.

‘De wereld is niet gestopt,’ zei Eva. ‘Wij lopen er verschrikkelijk ver op vooruit.’

‘Dat verschil helpt me niet.’

‘Misschien straks wel.’

Hij gaf haar water. Ze nam de fles met beide handen aan.

‘Mijn vader,’ zei hij. ‘Wist hij dat dit kon?’

Eva bleef naar de fles kijken.

‘Hij wist dat het gevaarlijk was. Na zijn ongeval dachten we dat zijn draagmodule volledig vernietigd was. De buitenste band werd als inert materiaal vrijgegeven. Dat had nooit mogen gebeuren.’

‘Dus jullie gaven een kind een machine.’

‘We gaven zijn familie iets terug dat we voor een dood stuk metaal hielden.’

Dave keek naar de ring. Acht jaar lang had hij gedacht dat hij iets van zijn vader bij zich droeg dat hem beschermde.

‘Kun je ons hieruit krijgen?’

Eva keek eindelijk op.

‘Niet alleen.’

4 Wat een seconde kost

Eva bevrijdde haar apparaat uit de bevestiging onder het dashboard. Met de servicelus stelde ze beide modules op hetzelfde ritme in. Daarna kon de verbinding los en hoorde Dave voor het eerst in bijna een maand voetstappen die niet van hem waren.

Ze liepen naar de onderhoudsloods naast de testbaan.

Daar stonden werkbanken, een handtakel en een oude belastingbank waarmee accu's getest werden. Dave kende dat soort apparaten uit de garage: ze zetten elektrische energie om in warmte en moesten behoorlijk gekoeld worden.

Eva bekeek de kabels.

'Misschien,' zei ze.

Dat woord werd hun eerste werkplan.

Ze maakten een slaaphoek, legden voedselvoorraden aan en haalden gereedschap uit de omliggende gebouwen. Eva had een onderhoudscomputer met de oorspronkelijke schema's. Dave verzamelde genoeg geladen accu's om hem te kunnen gebruiken.

Tijdens hun eerste maaltijd vertelde Eva wat zijn vader werkelijk had gebouwd.

'Verschillen in tijdsverloop meten we al sinds lang voor onze geboorte. Klokken lopen anders door snelheid en zwaartekracht. Maar daarmee maak je geen ring die je uit het dagelijkse leven laat stappen. Daarvoor hadden we nieuwe fysica nodig, en een manier om het veld te beheersen.'

Ze schoof twee doppen over de tafel.

'Dit ben jij. Dit is de straat. Jij beleeft een uur terwijl daar bijna niets verandert. Je hart, je horloge en je hersenen volgen jouw eigen tijd.'

'Waarom kan ik dan nog ademen? Of zien?'

'Omdat de grens van het veld actief wordt geregeld. Lucht en licht moeten er op een bruikbare manier doorheen kunnen. Zonder die overgang zou ons apparaat waardeloos zijn. We konden dat alleen binnen een kleine, voortdurend bijgestuurde omgeving.'

'En als ik iets vastpak?'

'Dan probeert die omgeving zich uit te breiden. Binnen grenzen. Je kunt niet zomaar een gebouw meenemen, of iemand veilig bij zijn arm naar binnen trekken.'

Hij dacht aan Ericas schouder.

'Daarom werd hij heet.'

Eva knikte.

De ring zelf was vooral een regelaar. De energievoorraad zat opgeslagen in het veld dat bij de fabricage was opgebouwd. Bij normaal gebruik werd het grootste deel daarvan telkens behouden. Zijn beschadigde module verloor echter steeds meer energie bij de overgangen.

'Je vader stierf tijdens een proef met het gecontroleerd uitdoven,' zei Eva. 'Een defecte vermogensschakelaar veroorzaakte brand. Hij was de enige die nog in de testkamer zat.'

'Was jij erbij?'

‘Achter het veiligheidsglas.’

Ze legde haar lepel neer.

Dave keek naar haar litteken en vroeg niet verder.

De eerste poging om hun velden terug te regelen mislukte. Zodra Eva de normale besturing inschakelde, begonnen de modules opnieuw elkaars afwijking te versterken. Het licht in de loods trok in lange vegen uit elkaar.

Ze brak de proef af.

De tweede poging bracht Dave een paar tellen buiten Eva's ritme. Hij zag haar verstijven terwijl haar hand nog naar hem reikte. Toen de koppeling terugkwam, zat hij op de grond met zijn armen om zijn hoofd.

‘We stoppen voor vandaag,’ zei ze.

Hij protesteerde niet.

Later vertelde hij haar over Bram. Hij verwachtte een terechtwijzing, misschien omdat woede gemakkelijker te verdragen was dan de stilte erna.

Eva vroeg alleen: ‘Weet hij het?’

‘Nee.’

‘Dan moet je het hem vertellen.’

‘Als we terugkomen.’

‘Ja,’ zei ze. ‘Als we terugkomen.’

Ze deden elkaar geen beloftes die hun meetgegevens niet konden dragen.

Op de zesde gezamenlijke werkdag vonden ze een bruikbare noodprocedure. Ze moesten de automatische correctie volledig omzeilen, beide velden onder één regelaar samenbrengen en de opgeslagen energie geleidelijk afvoeren. Daarna kon de verhouding met de buitenwereld stap voor stap weer normaal worden.

Er hoefde geen maand te worden ingehaald. De dagen die Dave had geleefd, bleven eenvoudig deel van zijn leven.

Maar beide veldkernen zouden bij het proces onbruikbaar worden.

Dave draaide de ring om zijn vinger.

Eva zag het.

‘Je kunt hem niet bewaren en tegelijk deze procedure uitvoeren.’

‘Het is het laatste wat ik van hem heb.’

Ze zei niet dat het maar metaal was.

‘Dan spijt me dat ook.’

Het duurde tot na hun maaltijd voordat hij de ring op de werkbank legde.

‘Vertel me wat ik moet maken.’

Eva tekende. Dave bouwde.

Hij maakte een stevige houder voor de modules, vernieuwde gebarsten isolatie en paste de koeling van de belastingbank aan. Toen een aansluiting onder belasting begon te verkleuren, vond hij een slechte verbinding die Eva over het hoofd had gezien.

Voor het eerst in jaren bleek iets wat hij werkelijk geleerd had belangrijker dan zijn geheime voorsprong.

Ze konden de volledige terugkeer niet vooraf testen. Wel controleerden ze de schakelingen afzonderlijk, gebruikten kleine proefbelastingen en maten hoe gelijkmatig het veld rond twee gevulde waterflessen veranderde.

Een mens was ingewikkelder dan een fles.

Die beperking schreven ze bovenaan hun werkblad, zodat hoop haar niet stilletjes kon uitwissen.

Op de veertigste dag sinds de race was de opstelling klaar.

De onderhoudscomputer voorspelde een veilige overgang wanneer zij dicht genoeg bij elkaar bleven en de belastingbank bleef werken. Eva controleerde de uitkomst met een tweede berekening. Dave controleerde elke aansluiting.

Daarna liepen ze nog eenmaal naar de brug.

Hun auto's stonden nog in dezelfde gevaarlijke posities. Eenmaal terug in de gewone tijd zouden ze waarschijnlijk verongelukken. De voertuigen waren leeg, de baan afgesloten. Ze controleerden de omgeving zorgvuldig en bleven zelf ver uit de mogelijke rijlijnen.

Dave legde zijn hand op het dak van zijn wagen.

Hij had meer betaald voor die auto dan zijn vader in jaren verdiende. Nu was het vooral een zwaar ding dat ergens tegenaan zou botsen.

In de loods schreef hij een brief aan Erica. Niet omdat hij verwachtte dat papier hem kon redden, maar omdat hij haar deze keer iets wilde vertellen terwijl ze nog niet tegenover hem stond.

Toen vouwde hij de brief op en stopte hem in zijn jas.

'Morgen,' zei Eva.

Het was het eerste morgen in weken waarvoor hij bang was.

5 De laatste knip

Dave sliep nauwelijks.

Hij hoorde Eva een paar keer opstaan. Er ritselde papier. Een fles werd geopend. Zulke geluiden hadden iets kostbaars gekregen; hij hoefde zijn ogen niet te openen om te weten dat hij niet alleen was.

Toen zijn alarm afging, aten ze brood en een appel.

Daarna begonnen ze aan de laatste controle.

Eva's module zat in de houder. Dave droeg de ring, die via twee soepele kabels met de opstelling verbonden was. Dikke leidingen liepen naar de belastingbank. Eva had de noodprocedure geladen. Een mechanische beveiliging voorkwam dat de ontlading kon beginnen voordat hun gezamenlijke veld stabiel was.

Het laatste commando moest van Daves ring komen. Zolang die nog als oorspronkelijke regelaar geregistreerd stond, kon alleen zijn bekende schakelgebaar de besturing definitief vrijgeven.

Hij moest één keer knippen.

Daarna zou de interne schakeling doorbranden en zou het apparaat geen nieuwe opdrachten meer aannemen.

Dave schoof zijn stoel dicht bij die van Eva. Rond hun voeten liep een met krijt getekende cirkel. Binnen die grens was het gedeelde veld getest.

'Als iets misgaat?' vroeg hij.

'Voor de vrijgave kunnen we afbreken. Daarna volgt de regeling de ingestelde afbouw. Dan blijven we zitten.'

Hij keek naar het raam.

Buiten hing een druppel aan de rand van de dakgoot. Hij had hem al dagen gezien. Dik en doorschijnend, met onderaan een klein puntje dat nooit losliet.

Eva schakelde de koppeling in.

De ring werd warm.

Op het scherm verschenen twee lijnen die langzaam naar elkaar toe bewogen. Dave zag zijn vingers even dubbel. Toen vielen de beelden samen.

'Gelijk,' zei Eva.

De beveiliging klikte open.

Hij dacht aan zijn eerste race. Aan het antwoordblad op school. Aan Erica met haar handen rond dat kopje, wachtend op een broer die steeds manieren vond om niet te hoeven wachten.

'Ik ben bang,' zei hij.

Eva pakte zijn linkerhand.

Met zijn andere hand raakte hij de donkere strook aan.

Knip.

Eerst gebeurde er niets.

De druppel bleef hangen.

Toen begon de belastingbank te brommen. Warme lucht streek langs zijn enkels. Een cijfer op het scherm liep terug en bleef even staan.

Dave wilde opstaan.

Eva kneep in zijn hand.

‘Blijven.’

Het cijfer veranderde opnieuw.

Aan de dakgoot rekte de druppel zich uit.

Er kwam een lage toon uit de wereld buiten het raam. Hij steeg langzaam, kreeg lagen, brak open in afzonderlijke geluiden.

Regen.

Wind.

Ergens metaal dat scheurde.

De druppel viel.

Dave begon te huilen voordat hij begreep dat het gelukt was.

Eva schakelde de belastingbank uit zodra het scherm aangaf dat de ontlading voltooid was. De donkere strook van de ring was dof geworden. Langs de binnenrand zat een zwarte breuk.

De tweede module gaf geen veldsignaal meer.

Ze waren terug.

Aan de hand van de opgeslagen metingen stelde Eva later vast dat de buitenwereld gedurende hun hele gevangenschap slechts een fractie van een seconde verder was gegaan.

Dave had eenenveertig dagen geleefd.

Geen daarvan kreeg hij terug. Geen daarvan hoefde nog opnieuw.

Ze belden de hulpdiensten, meldden de twee lege gecrashte voertuigen en bleven wachten. Dave vertelde de eerste agent zijn naam zonder zijn bijnaam toe te voegen.

Daarna belde hij Erica.

‘Kan ik straks langskomen?’

‘Natuurlijk. Wat is er?’

Hij moest even ademhalen voordat hij kon antwoorden.

‘Veel. Ik wil het je vertellen.’

Toen ze hem die nacht zag, schrok ze van zijn gezicht. Hij voelde hoe haar handen zijn wangen vasthielden, hoe haar duimen door zijn baard gingen.

‘Wat is er met je gebeurd?’

‘Voor jou bijna niets,’ zei hij. ‘Voor mij heel veel.’

Deze keer vertelde hij het terwijl zij kon antwoorden.

Ze onderbrak hem. Ze werd boos. Ze geloofde delen niet totdat Eva de gegevens en de kapotte apparaten liet zien. Toen werd Erica opnieuw boos, om andere redenen.

Dave bleef zitten.

Dat was moeilijker dan hij had verwacht.

De maanden daarna verloren zijn overwinningen hun glans en vervolgens hun geldigheid. Hij werkte mee aan het onderzoek naar de races, betaalde prijzengeld terug en verkocht zijn appartement om schulden en schadevergoedingen te voldoen.

Eva legde haar eigen aandeel vast, inclusief de waarschuwing die ze had genegeerd. De uitgebrande veldkernen gingen naar een onafhankelijk onderzoeksteam. Het oude project werd definitief beëindigd. Er bleef geen werkend draagbaar prototype over.

Dave bezocht Bram opnieuw.

Hij probeerde ditmaal niet behulpzaam of bewonderenswaardig te lijken. Hij vertelde wat hij gedaan had en waarom de beelden van zijn races een leugen waren geweest.

Bram luisterde tot het einde.

‘Ik heb zelf gereden,’ zei hij. ‘Maar jij liet ons geloven dat jij het ook gewoon zelf kon.’

‘Dat weet ik.’

‘Nee,’ zei Bram. ‘Dat begin je nu te weten.’

Ze werden geen vrienden. Dave betaalde mee aan de verdere revalidatie en verwachtte daar geen vergeving voor terug.

Hij ging weer in een garage werken.

Hij verdroeg stiltes slecht. Hij liet ’s nachts een radio aan en schrok wanneer een gesprek plotseling stilviel. Met hulp leerde hij het verschil tussen een stille kamer en die eindeloze nacht weer voelen.

Hij droeg geen ring meer.

Op een zaterdag, een halfjaar na zijn terugkeer, zat hij bij Erica in de tuin. Haar partner bracht koffie. Van achter een schutting klonk gelach en ergens sloeg iemand een spijker in een plank.

Erica begon te vertellen over iets op haar werk.

Halverwege viel ze stil.

‘Wacht, ik moet even bedenken hoe het precies zat.’

Vroeger zou Dave al naar zijn hand hebben gekeken.

Nu pakte hij zijn kopje op. De koffie was nog te heet, dus zette hij het terug. Een vogel landde op de schutting, schudde zijn veren en vloog weer weg.

Erica vond haar woorden.

Dave luisterde.